

SLADKÝ ŽIVOT

Michelle Smartová
Vzpomínky
na Fidži

MICHELLE SMARTOVÁ

VZPOMÍNKY NA FIDŽI

PŘEKLAD

LIBUŠE MĚŠŤANOVÁ

Milá čtenářko,

v lednu jsem uvažoval o tom, že pro autorky mých příběhů jsou klasické pohádky sice častou inspirací, ale v drtivé většině případů si pohrávají s osudy Sněhurky a Popelky, občas se objeví Šípková Růženka, sem tam Kráska a zvíře. Tenkrát mně udělalo radost netypické použití Červené karkulky v příběhu Dívka v červeném... a vidíte, máme ji tu zase!

Tentokrát je to v povídce Rande s miliardářem, a příběh je ještě mnohem karkulkovatější. Je tu les i babička, nevinná dívka v červeném plášti – a pochopitelně zlý vlk. Jenže ten vlk se musí Karkulky bát více než ona jeho! Protože ví, že za to, co se jí chystá provést, zaplatí vysokou cenu.

To je další atribut pohádek, který je pro mé příběhy typický. Když někdo udělá něco zlého – zaplatí za to. Protože v každé pohádce přece musí být zlo potrestáno! A jinak je tomu i s naší Červnou karkulkou... a s tím vlkem. I když ono je trochu obtížné určit, kdo je tady vlastně ten zlý!

Ale to už bych prozrazoval moc.

No a samozřejmě je tu ještě jeden pohádkový kánon, který musí být vždycky dodržen. Nakonec musí zvítězit láska.

Takže ještě naznačím: nemusíte se o toho vlka zase až tak moc bát!

S láskou

Váš Harlequin

Michelle Smartová

VZPOMÍNKY NA FIDŽI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Passionate Reunion in Fiji

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:

Libuše Měšťanová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2019 by Michelle Smart

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6825-7 (EPUB)

ISBN 978-83-276-6826-4 (MOBI)

ISBN 978-83-276-6827-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Livia Briatoreová vystoupala pomalu po kovových schůdkách do kabiny letadla. Srdce jí bušilo tak divoce, že cítila chvění i v konečcích vlasů.

Slunce právě zapadalo a tma, která se snášela nad okolní krajinou, dokonale korespondovala s temnotou, kterou cítila v posledních měsících ve své duši.

Posádka – mimochodem stejná, jako když před dvěma lety do tohoto letadla nastupovala poprvé – ji pozdravila stejně srdečně jako jindy, ale v očích měli všichni tázavý pohled.

Livia zareagovala úsměvem, ke kterému se ale jen stěží dokázala přimět. Během uplynulých čtyř měsíců se neusmála snad ani jednou. Protože jí do smíchu rozhodně nebylo.

Cítila, jak se jí sevřel žaludek. Stiskla pevně zuby, narovнала záda, zvedla bradu a vstoupila do luxusní kabiny, kde měla strávit následujících dvacet šest hodin. Tak dlouho měl trvat let na Fidži.

Okamžitě k ní zavanula důvěrně známá vůně přepychového čalounění, smíšená s citrusovou kolínskou, kterou používal muž, jenž už byl usazený na sedadle, s otevřeným notebookem před sebou.

Její nitrem při pohledu na něj projela tak silná bolest, že se jí málem podlomila kolena.

Když do tohohle letadla vstoupila poprvé, srdce jí bušilo vzrušením a očekáváním. Její nitro tenkrát zaplavily zbrusu nové pocity.

Když tenkrát poprvé vzlétli z tohohle letiště, byla neuvěřitelně šťastná. Muž, který teď ani nezvedl hlavu od počítače, se tenkrát už nemohl dočkat, až bude letadlo ve vzduchu a bude ji moct odvést do ložnice a tam se s ní milovat.

Teď z toho plamene vášně, který se rozhořel tak silně, že byla ani ne za měsíc svatba, zbyl jen popel.

Snažila se potlačit bolestivé vzpomínky a přinutit ztuhlé nohy k pohybu. Byla rozhodnutá svůj slib dodržet, i když jí bylo jasné, že to bude bolet.

V letadle byla čtyři sedadla u oken, obrácená proti sobě, s uličkou mezi nimi. Massimo si u svého už předtím zvedl přepážku, takže když se posadila naproti němu, viděla jen špičky jeho bot. Byly dokonale naleštěné jako vždycky. Tuhle úchytku na něm kdysi zbožňovala. Její manžel rozhodně nebyl ani v nejmenším marnivý, ale na svých botách si vždycky dával nesmírně záležet.

Zapnula si pás a složila ruce do klína, aby nepodlehla touze začít si kousat nehty. Předešlý den si nechala udělat manikúru s gelovým lakem, aby zamaskovala, že jsou všechny okousané skoro do masa. Nechtěla, aby je tak Massimo viděl. Nesnesla by, aby poznal, jak moc jí zlomil srdce.

Livia byla pevně rozhodnutá dát se znovu dohromady. Byla si jistá, že to dokáže. Tohle byla jediná pozitivní věc na jejím dětství. Naučila se už jako malá, jak přežít.

Následující čtyři dny taky přežije. Musí. Jen čtyři dny a pak už ho nikdy neuvidí.

Z reproduktoru k nim promluvil hlas kapitána, který je informoval, že jsou připraveni k odletu. Jeho slova jako by Massima konečně probrala k životu.

Zavřel počítač, uložil ho do brašny, sklopil přepážku a připnul si bezpečnostní pás. Ještě pořád se na ni ani nepodíval, ale Livia si uvědomovala každý jeho sebemenší pohyb.

Měl na sobě drahou modrou košili s ležérně vyhrnutými rukávy. Knoflíčky u krku měl rozepnuté a kravatu, kterou měl na konferenci, sundal určitě už v okamžiku, jakmile vyšel ven ze sálu.

Massimo byl hodně nekonformní člověk a dodržoval pravidla jen tehdy, když to on sám uznal za nezbytné. Konference v Londýně, na které vystoupil jako čestný host, zřejmě byla právě tou příležitostí, kdy stálo za to vzít si na sebe oblek.

Livia věděla, že byl v Londýně, protože se o tom zmínila jeho sekretářka ve svém mailu, když se spolu domlouvaly ohledně dnešního dne.

Teprve když letadlo začalo rolovat po ranveji, konečně se na ni podíval svýma oduševnělými, karamelovými očima, které tolik milovala. Ale byl to jen krátký, letmý pohled, než soustředil pozornost na výhled z okna. Přesto to Livii stačilo, aby se jí znovu sevřel žaludek a rozbušilo se jí srdce.

Massimův obličej důvěrně dobře znala už dávno předtím, než se spolu seznámili. Byla zaměstnaná jako osobní ošetřovatelka jeho dědečka, a proto velký portrét rodiny Briatoreových, který visel v jeho obývacím pokoji, viděla skoro denně. A její pohled pokaždé přitahoval jediný člen, jehož úsměv vypadal nepřírozený a vynucený. Měl krásnou tvář. Vysoké čelo, silný nos a široká, pevná ústa. Byl to tak trochu chameleon. Takhle tvář by mohla patřit stavebnímu dělníkovi, bankéři, ale i básníkovi. A bylo naprosto nepodstatné, že to byl ve skutečnosti obličej jednoho z nejbohatších mužů světa. Přitahoval by ji, kdyby patřil komukoli.

Když ho poprvé spatřila naživo, v kostele, kde se vdávala jeho sestra, na okamžik úplně ztratila dech.

A když se na ni poprvé opravdu usmál, cítila, jako kdyby celá roztála. Těšilo ji, že to byla ona, kdo v něm ten úsměv vyvolal. Nemohla si ani vzpomenout, co vlastně řekla, ale po několika hodinách vzájemných kradmých pohledů během svatebního obřadu a oficiálního fotografování, zamířila do baru v hotelu, kde se konala hostina, a najednou jako kdyby to ve vzduchu zajiskřilo. Věděla ještě dřív, než otočila hlavu, že za ní přišel. Jazyk, který měla obvykle ostrý jako břitvu, jí najednou úplně ztuhl a chvíli ze sebe nedokázala vypravit jediné slovo. Nevzpomínala si, co vlastně řekla, když konečně promluvila, ale její slova vyvolala na jeho tváři úsměv a v tom okamžiku jako by z nich obou spadla nervozita i rozpaky a vypadalo to, jako kdyby se znali celou věčnost.

A teď se na ni nemohl skoro ani podívat.

Neměla tušení, jak spolu přechkají celý víkend v kruhu jeho rodiny a budou při oslavě devadesátin jeho dědečka předstírat, že jsou ještě pořád spolu.

Massimo sledoval, jak světla nočního Říma mizí v mracích, a snažil se aspoň trochu všechno urovnat v hlavě.

Když souhlasil s tím, že promluví na konferenci v Londýně, přišlo mu logické, aby pak odletěl do Říma a vyzvedl cestou Livii. Dávalo to smysl.

Předpokládal, že po čtyřech měsících odloučení už pro něj nebude problém mít ji nablízku. Ne, že by ji měl čas postrádat. Když u sebe přestal mít manželku, která se neustále dožadovala jeho pozornosti, mohl se znovu začít věnovat své práci se stejnou vervou jako předtím, než se mu doslova vrátila do života a obrátila ho vzhůru nohama.

V den, kdy odešla, si koupil postel do kanceláře a většinou tam přespával. Byla mnohem pohodlnější

než pohovka, kterou využíval, když pracoval dlouho do noci a nemělo pak už smysl vracet se domů.

Rozhodně nečekal, že se mu znovu rozproudí krev v žilách a zvlhnou mu ruce, jakmile přistane v Římě.

A teď, když seděla naproti němu v kabině letadla, cítil, jak se v něm znovu probouzejí city, které už dávno pohřbil.

Zatraceně! Proč netrval na tom, aby přiletěla do Los Angeles, kde měl naplánované mezipřistání, a nastoupila až tam? Nemohl ji nechat letět samotnou až na Fidži – tím by celá ta věc ztratila smysl –, ale mohl zařídit, by spolu strávili v letadle jen minimum času, a ne celých dvacet šest hodin při letu na druhou stranu zeměkoule.

Při zpáteční cestě s ní poletí jen do Austrálie a odtud ji pošle samotnou zpátky do Itálie.

Měl v hlavě tisíc výmluv, aby ji nemusel vůbec brát s sebou, ale nakonec všechny zavrhl. Šlo přece o jeho dědečka, Jimmyho Seibua. Byl smrtelně nemocný a zbývalo mu jen pár posledních měsíců. Přesto se rozhodl podniknout náročnou cestu z Říma na Fidži se svojí rodinou a několika ošetřovatelkami, a dorazil na ostrov už před třemi dny. Společný víkend byl tím jediným, co ho ještě drželo při životě. Byla to jeho poslední návštěva rodné země, kterou opustil jako dvaadvacetiletý mladík. Přál si oslavit svoje devadesáté narozeniny v místě, kde se narodil, na ostrově, který teď vlastnil Massimo, obklopený rodinou, kterou miloval. A jeho dědeček Livii vždycky považoval za součást své rodiny. Miloval ji jako svou vnučku. Jediným důvodem, proč litoval, že se s ní Massimo oženil, bylo to, že tím přišel o svoji osobní ošetřovatelku, která se o něj s neuvěřitelnou péčí starala během jeho prvního boje s rakovinou.

A i když Massimo s Livií už nežil, věděl, že i ona Jimmyho má moc ráda.

„Rozhodl ses mě celou dobu v letadle ignorovat?“

Massimo pevně sevřel rty, když uslyšel ten zastřený, trochu chraplavý hlas, který tolik zbožňoval.

Tohle bylo pro jeho ženu typické. Vždycky mluvila i jednala otevřeně, na rovinu. Když se jí něco nelíbilo, dala to okamžitě najevo. A důvodem její nespokojenosti byl dlouho Massimo. Její prohlášení, že od něj odchází, ho vůbec nepřekvapilo. A vlastně se mu ulevilo. V manželství s Livií si začínal připadat tak trochu jako v nějaké válečné zóně. Napadlo ji vůbec, proč tráví tolik času v práci? Když spolu v posledních měsících spali v jedné posteli, vždycky k němu byla otočená zády. A začala dokonce nosit noční košili.

Hlasitě polkl a pak se na ni konečně pořádně zadíval a pomalu ze sebe vysoukal: „Nechala sis ostříhat vlasy.“

Místo hustých, tmavě kaštanových vlasů, které jí sahaly dřív až do půli zad, teď měla jen volné lokny po ramena. A ke své vlastní přírodní barvě přidala pár medových pramínků.

Livia nebyla určitě nejkrásnější ženou na světě, ale jemu připadala nádherná. Neuvěřitelně sexy. A její zastřený chraplavý smích ho doslova fascinoval. Poprvé ho slyšel, když se rozlehl kostelem, když čekali na jeho sestru, nevěstu, a když pak zahlédl ženu, které ten smích patřil, měl stejný pocit, jako kdyby ho najednou zasáhl blesk.

Využil první příležitosti, aby s ní promluvil, a ohromeně zjistil, že je taky nesmírně inteligentní a vnímavá. Úplně se do ní zbláznil.

Upřela na něj svoje tmavě hnědé oči a pak se rozesmála tím svým chraplavým smíchem, který vždycky tolik zbožňoval. „To je všechno, co mi řekneš?“

Nečekala na odpověď. Odepnula si bezpečnostní pás a vstala.

Všiml si, že zhubla.

Prošla mlčky kolem něj a za okamžik už za sebou zavřela dveře koupelny.

Massimo se podrbl na bradě a několikrát se zhluboka nadechl.

Nečekal, že to bude snadné, ale bylo to mnohem těžší, než si kdy vůbec dokázal představit.

Livia se posadila na zavřené záchodové prkýnko, překřížila si ruce na prsou a snažila se potlačit pláč. Nečekala, že ji zaplaví tak silný příval citů. Že to bude tolik bolet.

Kvůli tomuhle muži se už tolik naplakala, že si myslela, že už jí žádné slzy nezbyly.

Massimo ji nikdy nemiloval. Tuhle pravdu si musela pořád dokola připomínat.

Ale ona ho milovala. Opravdově, šíleně, hluboce.

A on jí na oplátku zlomil srdce.

Nejhorší na tom všem bylo, že o tom neměl ani po-
nětí. Její manžel byl sice vysoce inteligentní člověk, ale
projevovat jakékoli city mu bylo naprosto cizí. Zpočát-
ku jím byla tak zaslepená, že to vůbec nevnímala.

Zavřela oči a několikrát se zhluboka nadechla.

Nemělo smysl se tím trápit. Ano, kdysi ho milovala
a dozvuky té lásky pořád ještě cítila v nitru. Ale už
ho nemilovala. Byla tady teď jen proto, aby dodržela
slib, který mu dala v den, kdy ji nechal odejít, aniž by
se ji jakkoli pokusil zastavit.

Chtěl, aby zmizela z jeho života. Ulevilo se mu. Po-
znala mu to na očích.

Ještě třikrát se zhluboka nadechla, pak vstala
a spláchla toaletu, kterou vůbec nepoužila.

Jmenovala se Livia Briatoreová, dívčím jménem
Livia Espositová, a byla dcerou Pietra Esposita, nej-
váženějšího člena klanu Dona Fortunatea, dokud si
s jejím otcem zločinecké podsvětí jednoho dne nevy-
řídilo účty a nesprovodilo ho ze světa. Bylo jí tenkrát
teprve osm let.

Dětství prožila obklopená drogami a násilím, a proto se hodně brzy naučila nedávat najevo strach. Neprojetovat navenek žádné city.

Útěk z Neapole na studia ošetrovatelství v Římě pro ni znamenal, že se konečně mohla svobodně nadechnout. Nebylo pro ni vůbec snadné přestat být ostražitá. Neustále se ohlížet přes rameno, když šla ulicí – to byl zvyk, kterého se zbavovala celá léta. Ale konečně začala nový život, i když díky tomu ztratila trvalý kontakt se svými sourozenci. Naučila se smát. A s Massimem se naučila milovat.

Ale ochranná bariéra, kterou si kolem sebe už v dětství vybudovala, nikdy úplně nezmizela. A teď přišla chvíle, kdy ji znovu potřebovala. Aby přečkala následující čtyři dny. Musela se mít na pozoru – ne před Massimem, ale sama před sebou a svým bláznivým srdcem.

Posadila se zpátky na svoje sedadlo a vůbec ji nepřekvapilo, že Massimo už zase pilně pracuje na počítači.

Tentokrát zvedl hlavu a zadíval se na ni. „Objednal jsem nám kávu. Chtěla jsi něco k jídlu?“

„Už jsem jedla,“ odpověděla upjatě. Nedodala, že za celý den měla jen půlku toastu. Žaludek měla tak sevřený, že do sebe nedokázala nic víc vpravit. Čím víc se blížila chvíle, kdy se zase uvidí s Massimem, tím víc ztrácela rozvahu a klid.

Nebylo nic divného na tom, že mezi nimi zavládlo napjaté ticho, ale měli před sebou dlouhý let a ona ho nechtěla celý strávit v nepříjemné atmosféře. „Jak se máš?“

Protáhl obličej a sklopil hlavu zpátky k obrazovce počítače. „Mám hodně práce.“

Zaryla nehty do stehů. Bože, jak to slovo nenáviděla. Používal ho vždycky, aby ospravedlnil, že nikdy nebyl s ní. „Máš tolik práce, že nemůžeš ani teď na pět minut přestat a promluvit si?“

„Musím zpracovat nějaká data a poslat jednu analýzu.“

Před dvěma lety by jí všechno začal podrobně vysvětlovat a ji by to čím dál víc zajímalo. Po pravdě řečeno jí připadalo zajímavé úplně všechno, co se ho týkalo. Vzrušující. A jak by ne? Byl to člověk, který ještě na vysoké škole při studiu výpočetní techniky vymyslel počítačovou hru, která způsobila rozruch na celém světě a vydělala mu jako mávnutím kouzelného proutku dvě stě milionů dolarů. Ty peníze mu pak otevřely cestu do Ameriky, kde založil svoji vlastní společnost, *Briatore Technologies*, a přitom ještě dál studoval aplikovanou fyziku. Jeho společnost, jejímž byl ještě pořád jediným vlastníkem, teď zaměstnávala tisíce lidí po celém světě, kteří pomáhali hledat k životnímu prostředí šetrná řešení nejrozličnějších celosvětových hrozeb. Jako kdyby si za svoje celoživotní poslání stanovil záchranu lidstva. A přitom jen tak mimochodem vydělal obrovské peníze. Před měsícem patřil mezi třicet nejbohatších lidí světa a mezi padesát nejbohatších.

Bylo by pro něj neuvěřitelně snadné udělat z ní hlupáka, ale nikdy se o to ani v náznaku nepokusil. Všechno, čemu nerozuměla – a vzhledem k oboru, kterému se věnoval, to bylo skoro všechno – se jí snažil trpělivě vysvětlit a nikdy se na ni nevyvyšoval. Naopak se mu vždycky rozzářil celý obličej, když pochopila nějaký detail, jako třeba fungování lithiové baterie.

Byla nadšená z toho, že tohohle chytrého, bohatého, úspěšného muže s tváří a tělem, které by mu mohli závidět bohové, přitahuje stejně jako on ji. A zapomněla zaregistrovat, když jeho nadšení začalo slábnout.

Jakmile z něj vyprchala prvotní vášeň, uzavřel se zpátky do světa, který si sám pro sebe vytvořil, a ukryl se před ženou, s níž se oženil.

Neměla nejmenší tušení, proč se od ní odvrátil po každé, když se ho snažila přimět k tomu, aby se před ní víc otevřel.

Ticho, přerušované jen vytrvalým ťukáním do klávesnice počítače, ji čím dál víc rozčilovalo.

Zadívala se na něj, jak pracuje, a v duchu přemítala, jak ji dokáže tak úplně ignorovat.

Ale když na něj pohlédla pozorněji, všimla si drobných změn. Pár pramínků bílých vlasů kolem spánků, které v jeho havraních vlasech nikdy předtím nebyly. Plnovousu, který si nechal narůst, jako kdyby se už nechtěl obtěžovat holením. Tmavých kruhů pod očima, jako kdyby se dlouho pořádně nevyspal.

Livia hlasitě polkla a uhnula pohledem stranou. Massimovi bylo šestatřicet. Byl už dost starý na to, aby se o sebe dokázal sám postarat.

Roztržitě natáhl ruku po silné černé kávě, kterou měl postavenou vedle notebooku, a pořádně si lokl. Ale ani přitom nezvedl hlavu od počítače. Začal znovu ťukat do klávesnice.

Najednou už to nemohla dál vydržet. Vyskočila ze sedadla, udělala tři rázné kroky a zaklapla počítač, který měl před sebou.

DRUHÁ KAPITOLA

Massimo se snažil rychle zareagovat, rukou ochránit počítač a zabránit Livii, aby ho shodila na zem.

„Co to má znamenat?“

Měla sice drobnou postavu, ale teď se zdálo, jako kdyby najednou zaplnila úplně celý prostor letadla. Stála nad ním a z očí jí sršel hněv.

„Jsme ve vzduchu už přes hodinu a ty jsi utrousil sotva deset slov.“

„Dvacet šest,“ procedil mezi zuby. „Těch slov bylo dvacet šest.“

„Nejsi jen neslušný, ale ještě se chováš jako pedant,“ vybuchla. „Jak máme přesvědčit tvého dědečka a celý zbytek rodiny, že jsme pořád spolu, když se na mě ani nepodíváš, natož abys na mě promluvil?“

„Já nejsem neslušný. Je to pro mě hrozně důležité. V pondělí spouštíme výrobu prototypů na...“

„Je mi to úplně jedno,“ skočila mu do řeči. „Nezajímá mě, na čem pracuješ. Jsem tady kvůli tvému dědečkovi. Čekala bych, že se ke mně budeš chovat aspoň trochu s úctou.“

„Jestli jsem neuctivý, tak se omlouvám,“ odpověděl ztuhle, i když by se nejradši zeptal, co jiného od něj čekala.

Byla to přece Livia, kdo odešel z jejich manželství, ne on. To ona se mu vysmála do obličeje, když